

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

ΕΥΡΗΚΑ!

Να λοιπόν ποια ήταν η φοβερή, η Μεγάλη μου Ιδέα. Απλά πράγματα – να καταπατήσω δηλαδή όλους τους κανόνες του σχολείου. Κυριολεκτικά.

Έτσι που το έβλεπα το πράγμα, ο *Κώδικας Συμπεριφοράς του Γυμνασίου Χιλς Βίλατζ* αναμενόταν να γίνει ο μεγαλύτερος εχθρός μου στο σχολείο, αλλά αν τον χειριζόμουν σωστά, θα μπορούσε να γίνει ο καλύτερός μου φίλος.

Συγγνώμη Λίο, εννοώ ο δεύτερος καλύτερός μου φίλος.

Το μόνο που χρειαζόταν ήταν λίγη δουλίτσα... και κάμποσα κότσια. Ίσως δυο τόνοι κότσια, συγκεκριμένα.

Ο Λίο ήξερε ακριβώς τι είχα στο μυαλό μου. Η δική του ζωγραφιά ήταν που μου έδωσε την ιδέα άλλωστε.

«Άντε!» μου ψιθύρισε. «Διάλεξε έναν κανόνα και ξεκίνα».

«Τι; Τώρα αμέσως;» του ψιθύρισα.

«Γιατί όχι; Τι περιμένεις;» είπε, και νομίζω πως η απάντηση ήταν «δυο τόνους κότσια».

Έμεινα απλώς ακίνητος, παγωμένος τελείως, οπότε ο Λίο άνοιξε το βιβλίο και μου έδειξε κάτι σε μια τυχαία σελίδα, χωρίς ούτε εκείνος να κοιτάξει τι ήταν. Όταν είδα πού είχε πέσει το δάχτυλό του, κόντεψα να πάθω εγκεφαλικό.

«Δεν μπορώ να κάνω τέτοιο πράγμα!» του είπα. «Κι αν χτυπήσει κανείς;»

«Πώς μπορεί να χτυπήσει κανείς μ' αυτό το πράγμα;» είπε ο Λίο. «Καλά, ίσως μόνο εσύ».

Για κάποιον λόγο αυτό το τελευταίο δε με έκανε να νιώσω καλύτερα.

«Άκου» μου είπε ο Λίο. «Ποτέ δε θα γίνεις σαν αυτούς» – μου έδειξε τους μαθητές που ήταν υποψήφιοι για το σχολικό συμβούλιο, μου έδειξε τους αθλητές και τις μαζορέτες που κάθονταν σε κάτι καρέκλες στο δάπεδο του γυμναστηρίου. «Αλλά αυτό εδώ» είπε και χτύπησε με το στίλο του το βιβλίο με τους κανόνες «αυτό μπορείς να το κάνεις».

«Δεν ξέρω» είπα χαζά.

«Ή αλλιώς» συνέχισε ο Λίο «μπορείς να συνεχίσεις να κάνεις ό,τι κάνεις πάντα και η κάθε σου μέρα να είναι ολόγεια με τη σημερινή». Σήκωσε τους ώμους. «Εντάξει, ίσως να μην είναι τόσο χάλια τελικά. Μόλις εκατόν ογδόντα μέρες σχολείου έχει ο χρόνος».

Αυτό ήταν που με ταρακούνησε. «Καλά, καλά» είπα

και παρόλο που η καρδιά μου βροντούσε από την αγωνία, σηκώθηκα και πλησίασα μια απ' τους δεσμοφύλακες (καθηγητές, εννοώ) που στεκόταν κοντά στην πόρτα του γυμναστηρίου.

«Πρέπει να πάω στην τουαλέτα» είπα.

«Να περιμένεις» απάντησε.

«Κεφάλαιο Οκτώ!» φώναξε η Στρίκερ απ' το μικρόφωνο. «Κοντεύουμε».

«Σας παρακαλώ, είναι ανάγκη» επέμεινα, προσπαθώντας να της δείξω με το ύφος μου πως σύντομα θα τα έκανα πάνω μου.

Εκείνη αναστέναξε βαθιά σαν να βλαστημούσε την ώρα και τη στιγμή που έγινε δασκάλα κι όχι δικηγόρος. «Καλά, πέντε λεπτά» είπε.

Πέντε λεπτά μου έφταναν και μου περίσσευαν. Βγήκα στον διάδρομο και πήγα στις τουαλέτες των αγοριών όσο με κοίταζε ακόμα. Μέτρησα έως το δέκα και έβγαλα το κεφάλι να δω.

Κανείς στον διάδρομο. Όπως όλα έδειχναν, οι πάντες ήταν μες στο γυμναστήριο. Ή τώρα λοιπόν ή ποτέ!

Διέσχισα βολίδα τον διάδρομο, πέρασα απ' το γραφείο, βρέθηκα σε ακόμα έναν διάδρομο, μετά ακόμα έναν, μπήκα στην τραπεζαρία, βγήκα απ' την τραπεζαρία και έφτασα σε μια αδειανή σκάλα στο πίσω μέρος του σχολείου. Με το που βρήκα αυτό που έψαχνα, δεν είχαν περάσει ούτε δυο λεπτά απ' την ώρα που έφυγα. Έμεινα να κοιτάζω ακίνητος το κόκκινο κουτάκι στον τοίχο.



Είχα τη φωνή του Λίο στ' αυτιά μου σαν να ήταν κι ο ίδιος εκεί δίπλα μου. *Μην το σκέφτεσαι. Κάν' το!*

Άνοιξα το διάφανο καπάκι, πέρασα το δάχτυλό μου κάτω από το προστατευτικό σύρμα και άγγιξα τον μικρό άσπρο μοχλό. Τώρα ήταν αυτό που λένε «το σημείο χωρίς επιστροφή». Ήταν η αποστολή μου, αν πράγματι επέλεγα να τη δεχτώ και να τη φέρω εις πέρας... και διάφορα τέτοια.

Ναι, αλλά... καλά, έχω τρελαθεί τελείως; Σοβαρά σκεφτόμουν πως υπήρχε περίπτωση να κάνω εγώ τέτοια πράγματα και μάλιστα με επιτυχία;

Ναι, είπα στον εαυτό μου. Γιατί όχι δηλαδή;

Εντάξει, σκέφτηκα. Έτσι, να δω ήθελα.

Και πάτησα τον συναγερμό.